

bu dergi sizindir / your complimentary copy

Peron

magazin

ekim / october 87/3

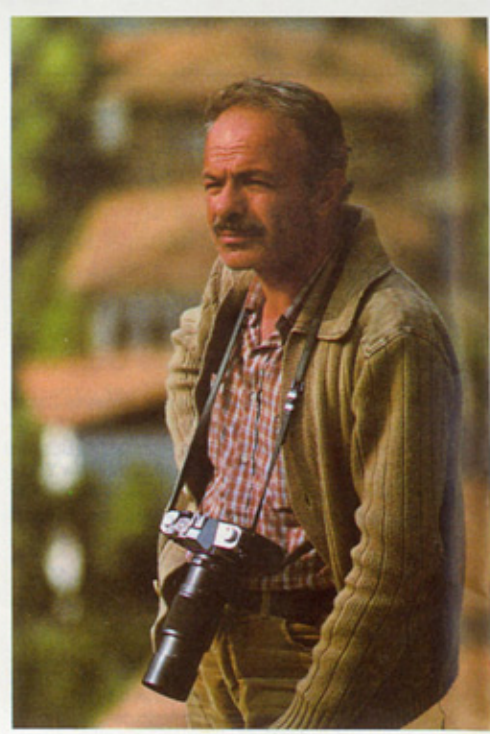
Türkiye'yi Tanıtanlar

Sıtkı FIRAT

Sıtkı FIRAT bir sevdalı, sevdası Anadolu. Sıtkı FIRAT bir gezgin, yolları geçiyolu. Sıtkı FIRAT bir Mecnun, Leyla'sı doğa.

Mecnun ne denli dolaştı Leyla'sının ardında, bilinmez. Sıtkı FIRAT'ın yolu yediyüzellibin kilometre objektifin ardında. Bir başka deyişle, dünyayı ondokuz kez dolaşmış Anadolu'da. Ama Sıtkı FIRAT bir suskun, çünkü alçakgönüllü...

Sıtkı FIRAT bir fotoğraf ustası. Sermayesi bindokuzyüzkırkdokuzun doksan lirası...

Selahattin YALÇIN

Fotoğraflar: Sıtkı FIRAT

"Türk kültürüne, Türk sanat eserlerine ve Türk turizmine, çektiği değerli fotoğraflarla gerçekten büyük emek veren Sıtkı'nın fotoğraf çekmek için yanan ateşini seyre doyamadığımı biliyorum." diyor fotoğrafın büyük ustalarından Sami GÜNER.

1979 yılında Ankara Kız Teknik Yüksek Okulu öğrencilerinden Zerrin ÇUHACI, çevre araştırması konusunda bir tez hazırlıyor. Tezin adı "BEKİR SITKI FIRAT ve FOTOĞRAF SANATI." Zerrin ÇUHACI şöyle yazmış tezinde: "Sıtkı FIRAT, gerçekleri yansız ve hiçbir abartmaya yer vermeden ortaya ko-

yarak ve Türkiye'nin doğal güzelliklerini usta sanatçılığıyla sergileyerek bu alanı seçen ve de seçecek olanlara bir önder, bir yol gösterici olacaktır."

Aytaç AÇIKALIN, çok yakından tanıdığı FIRAT için "Şiir yazar gibi, türkü söyler gibi duygulu, doğal çeker fotoğrafı." diyor ve şöyle sürdürüyor sözlerini: "Sıtkı FIRAT'ın, Fırat Nehri'nin durgun ve sessiz akan sularının içerdiği potansiyele benzer bir iç güce sahip olduğunu söylemek mümkündür. Onun her fotoğrafı, bu enginlikten yalnızca bir avuç sudur. Ama doyurucu, berrak, içimizi serinleten bir avuç su..."

Kemaliye, Keban Baraj Gölü - ERZİNCAN

Bekir Sıtkı FIRAT Erzincan'lı. 1930 yılında Kemaliye (Eğin)'nin Akçalı köyünde doğmuş. Tüm hemşehrilerinin yazgısı gibi başlamış yaşamı. Gurbetlerde büyümüş. Resim eğitimi görmüş, öğretmen olmuş. Daha sonra ışığı bir başka açıdan, objektiften görüp keşfetmiş. O günden bu yana görebildiği her obje ışık olmuş, gölge olmuş, renk olmuş, fotoğraf olmuş. Tüm yaşamını, bu ışık güzeliklerini insanlara taşımaya adanmış.

"Fotoğrafa er başladım, geç du-yuldum." diyor FIRAT. Kendi ekolünden meslektaşlarının sayısı iki elin parmaklarını geçmiyor. Bunlardan hangisinin deklanşöre ilk kez bastığı belli değil. Kesin olan bir şey var ki, onu da hiç çekinmeden söylüyor ve "Ben Türkiye'de fotoğraf sanatı endişesini duyan ilk kişiyim." diyebiliyor.

Onun bu yalın açıklamasına inanmamak olası değil. Çünkü Sıtkı FIRAT resim öğrenimi görmüş. O zamanki adıyla Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirerek Türkiye'nin çeşitli liselerinde uzun yıllar resim öğretmenliği yapmış. Milyonlarca fırça lekesini nakış nakış işlemiş tuvallere, nakış nakış da işletmiş.

Tuvalere, renklere, ışığa, çerçeveye iyicene alışkın gözleri bu kez başka şeyler aramaya koyulmuş. Daha

öğrencilik yıllarında teknolojik merakı ve geçim kaygısı yüzünden başladığı fotoğrafı yeniden yakalamış. Bu kez başlamış onu nakış nakış işlemeye. Duygularından, sevecenliğinden damlalar aktarmış, ruhunu katmış fotoğrafa.

Kupkuru bir görüntü değildir Sıtkı FIRAT fotoğrafı. Ya gözyaşı döküyordur kahrından, ya sevincini paylaşıyordur yaşamın, ya da daha başka coşkularla dolu bir duygu uyandırıyor bakmasını bilenlerin yüreğinde. Ruhunu vardır sanırsınız. Ağzı vardır, dili vardır, konuşur.

"Memleketim" der durmaksızın, ".. benim güzel memleketim." Sıla hasreti vardır içinde. Köyünün dağlarını, yaylalarını, insanını, anasının gözlemesini özlemiştir.

Onun sıra düşkünlüğüyle başlayan memleket sevgisi yüce dağların doruklarında daha bir yeşerir. Cilo Dağları'nda, Munzurlar'da, Kaçkarlar'da görürsünüz FIRAT'ı. Deklanşörü makineli tüfek gibidir, durmadan işler. Gönül koyar her kareye. Sevdalı gözleri doğaya tutkun, insana tutkun, hep vizörden bakar usanmadan. Ama suskundur.

Sırtındaki yükün ağırlığı kısılmış gözlerinin arayışını engellemez, yamaçları tırmanan bacaklarını titretmez bile. Yeter ki bulabilsin aradığını, yeter ki çekebilsin. Daha iyisini, daha güzelini, yüzlerce kez hem de. Bitmez ki memleketinin güzeli... Sıtkı FIRAT'ın da yolları bitmez.

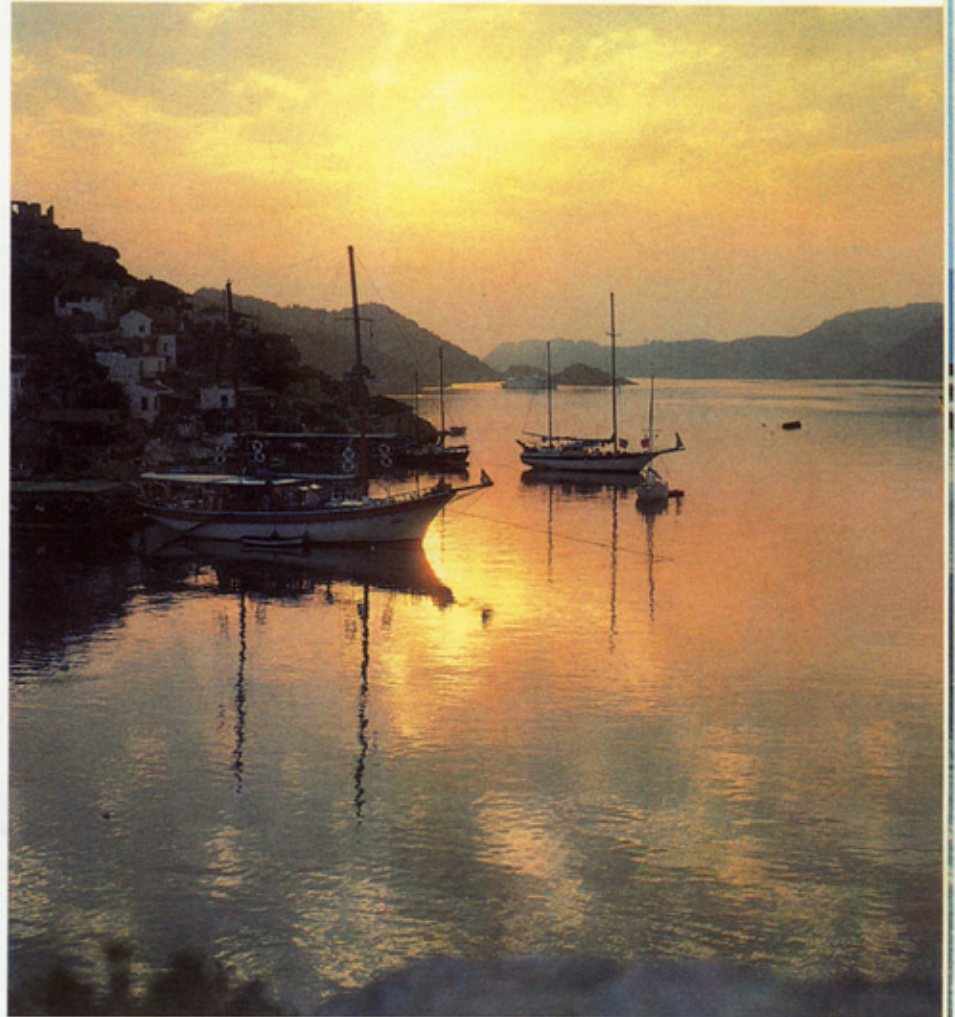
Bir tek kare uğruna Cilo Dağları'ndan yuvarlanması, makinesini yitirişi, haftalarca yağmurun dinmesini, ardından sisin kalkmasını bekleyişi, bir gecenin yarısında otomobiliyle takla atışı, çocukların fırlattığı taşlarla camı kırılan arabasında gözlerini yitirme tehlikesiyle başbaşa kalışı... Tüm bunlar tatlı birer anı şimdi FIRAT için. Oysa anılarından kalan ödüller oldukça büyük: Çektiği fotoğraflar...

"Memleketim" diye diye dolaştı Anadolu'yu. Basmadığı toprak, içmediği su, solumadığı hava, tatmadığı yemek kalmadı memleketinde. Ama daha çekemediği çok şey vardı kendince. O biliyor, bitmez memleketinin güzellikleri.

Cilo Dağları (Buzuldağı) - HAKKARİ

Kekova

Sıtkı FIRAT, yakalayabildiği güzelliklerle 1977'nin Ocak ayında, Ankara Devlet Güzel Sanatlar Galerisi'nde üçüncü kişisel sergisini açtı. Adını da "Memleketim" koydu.

Olağanüstü bir ilgi gördü Memleketim. Eşref ÜREN sergi hakkındaki düşüncelerini "Gördüğüm bu tür sergilerden en güzeli galiba bu. Samimiyetle, candan kutlarım." şeklinde dile getiriyor, eğitimci Orhan ÇAPLI ise serginin anı defterine şunları yazıyordu: "Güzel Anadolu'muzu tüm gerçekliği, güzelliği ve bir başkasıyla kolay kolay kıyaslayamayacağım usta sanatçılığınla işlemiştir. Dile getirdiğin yapıtların gurur duyarak, duygulanarak seyrettim. Sevgili Sıtkı, sen gerçekten büyük bir ustasın, büyük bir sanatçısın. Seni candan kutlarım."

Sıtkı FIRAT durmadı. Büyük yankılar uyandıran bu sergiden sağladığı başarı, onun suskunluğunu bozmadı. Yine "Memleketim" dedi, düştü yollara. Bu kez Doğu

Malabadi Köprüsü - SİİRT

Karadeniz üzerinde yoğunlaştı çalışmalarını.

Bu tutkunluğunu Sıtkı FIRAT şöyle anlatıyor: "Doğu Karadeniz'e ilk kez 18 yaşında gittim. Yörenin güzellikleri hafızamda silinmez izler bıraktı, büyülendim. O yıllarda daha çok resim çalışıyordum. Daha sonraları fotoğrafla uğraşmaya başladığımda Doğu Karadeniz'e gidip, o eşsiz güzellikleri zaman boyutunda kalıcı kılma isteği içimde büyüdü, bir tutku oldu.

Yirmi yıl sonra ilk kez bir otomobil olduğunda, ilk gittiğim yöre burası oldu. Daha sonraları bu yöreye kaç kez gittiğimi hatırlamıyorum. Ancak, zaman zaman gücümü ve dayanıklılığımı zorlayan şartlar altında onbinlerce kilometre yol aldım. Binlerce kare çektim. Sırtımda otuz kiloyu aşkın yükü yağmur altında saatlerce yürüyüp önce yağmurun dinmesini, sonra da sisin kalkmasını beklediğim sayısız günleri çok iyi hatırlıyorum."

Sıtkı Fırat, 1986 yılının Ekim

ayında yine Ankara Devlet Güzel Sanatlar Galerisi'nde dördüncü sergisini açtı ve adını "DOĞU KARADENİZ'İN GÜZELLİKLERİ" koydu.

Bir bomba daha patlamıştı sanki. Sergiye ilgi çok büyük olmuş, FIRAT bir kez daha taşmıştı. Zamanın Devlet Bakanı Mesut YILMAZ'ın da bulunduğu sergide bir konuşma yapan Kültür ve Turizm Bakanı Mükerrerem TAŞCIOĞLU konuşmasını şu sözlerle noktalyordu: Sıtkı FIRAT sahasında Türkiye'nin ilk beş isminden birisi. Kimbilir, belki de birincisi."

Serginin baştan sona her sayfası imzalanmış anı defterinden bu sayfalara bir şeyler aktarabilmek için epey zorlandım. Ama yeterli olduğunu sanmıyorum.

Doğu Karadeniz'in Güzellikleri'ne ait anı defterinin sayfalarında şu tür yazılara rastlıyor gözler:

"Serginizi görebilmek için okuldan kaçtık. Çok beğendik, teşekkürler..."

İstanbul'da Gece

"Sayenizde kısacık da olsa bir Karadeniz havası aldık. Size sonsuz teşekkürler. (Artvin'li bir sanatsever)"

"Güzel bir Karadeniz gezisinden dönmüş gibiyim. Tebrikler..."

"İnsan, doğa ve güzellik. Hepsi iyi ve güzel. Fakat insan yalnız."

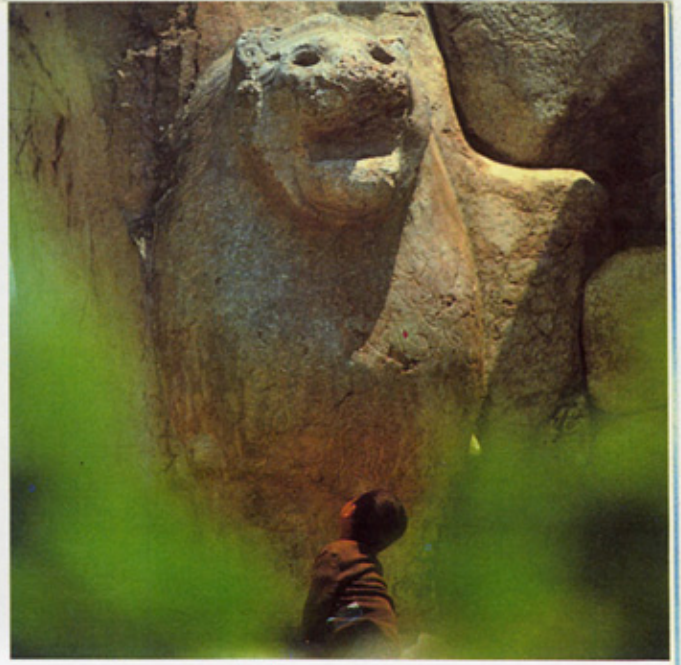
"Karadeniz neymiş, ne değilmiş, sayenizde öğrendik. Teşekkürler..."

"Önceden fotoğraf çekiyordum. Artık FOTOĞRAF çekeceğim."

Bekir Sıtkı FIRAT gibi bir başka alçakgönüllü fotoğraf sanatçısı, ama FIRAT'a göre daha genç bir kuşağın temsilcisi. Zeynel YEŞİLAY da şunları yazmış: "Saygıdeğer Sıtkı Usta'm. Daha nice güzel görüntüler gönlünde ve gözünde. Dileğim, onları bir gün benim de görebilmem."

Oysa YEŞİLAY nice güzellikler görmüş, nice görüntüler karelemiş Usta'sının yolunda.

Sıtkı FIRAT bir fotoğraf ustası. Otuzsekiz yıldan buyana Türkiye'yi, memleketini tanıtıyor insanlarına ve tüm dünyaya. 1949'da borçlanarak doksan liraya aldığı altı Agfa-Carat makinesiyle okul çağlarında geçimini sağlamış. O günlerdeki en büyük üzüntüsü, fotoğraf sanatının bir değeri olmayışı, anlaşılamayışı. "Garsonlara kibarca "Garson Bey" diyebilen ülkenin insanı, benim mesleğimden

Aslanlı Kapı - ALACAHÖYÜK

olanlara "Hişt, fotoğrafçı..." diye sesleniyor, bu da benim ağırırma gidiyordu. Şimdi durum çok farklı. Kültür düzeyimiz yükseldikçe bu işe gönül verenler çoğalıyor ve hiç olmazsa insanlarımızın bir çoğu tarafından anlaşılabiliriz. Gelecekte her şeyin daha iyi olacağına inanıyorum." diyor.

Bir de zor olanı çekmiş FIRAT. Gerçek güzelliğin bir takım zorlukların ardına gizlendiğini söylüyor. Kendisinden önce Abant Gölü, Ürgüp Peribacaları, Manavgat Çavlanı gibi hep ulaşılması kolay olan

yerlerin fotoğrafları çekiliyor ve basılıyormuş. O Cilo Dağları'na, Kaçkarlar'a, Munzurlar'a fotoğraf aşkıyla tırmandı. Yedigöller'i memleketinin insanına ilk tanıtan kişi oldu. O yıllarda Yedigöller'in yolu bir patikaydı oysa.

"Kolaya yönelmeden, çetin ve erişilmesi güç olan yerlere giderek, bir takım zorlukları yenerek güzele eriştim. Güzel gizemli. Güzele kolay erişilmiyor." diyor.

Hayat Mecmuası'nın 28 Kasım 1983 tarihli sayısında, onunla on

Doğu Karadeniz'den

Eber Gölü - AFYON

Sögüt Festivali'nde Türkmen Kadınları - BİLEÇİK

günlük bir fotoğraf gezisine çıkan Lütfi ÖZGÜNAYDIN şunları yazıyor:

"Bir kaç hafta sonra Sıtkı FIRAT'ın atölyesine gittim. On günlük gezimiz boyunca çektiği fotoğrafları inceliyordu. Onu yine konuşturamadım, alabildiğine suskundu.

Ben şaşkındım. Onun yorumundan ve estetiğinden çıkan fotoğrafları tek tek inceliyor, sanki yeniden geziyordum Anadolu'yu.

Yüzlerce karenin içinden iki fotoğraf ayırdı. "İlkbahardaki sergi için iki fotoğraf çıktı gördüğün gibi." dedi. Düşünmeye başladım birden. On günlük yorucu gezi, yüzlerce fotoğraf, her kare için harcanan onca emek bilincimde titreşiyordu. Oysa karşımdaki Sıtkı FIRAT, o durgun haliyle: "İki fotoğraf çıktı." diyor, üstelik bir de gülümsüyordu.

İşte, böylesine bir fotoğraf ustasıyla PERON okurları için söyleşi yapmaya gitmiştik. Söyleşi yapmak istedik istemesine de, bu dileğimizi kendisine açıkladığımızda Sıtkı FIRAT önümüze kendisi hakkında yazılmış, söylenmiş pek çok doküman koydu. Anı defterleri, gazete kupürleri, çeşitli dergilerde yayınlanmış yazıları, tebrik mektupları, başarı belgeleri, radyo ve televizyon röportajlarının bantları arasında biz ne yapacağımızı şaşırmiştık ama, bu arada kendisine sormak is-

tediğimiz sorular da cebimizde kalmıştı.

Fotoğrafın bu büyük ustasını sizlere bu dokümanlarla tanıtmaya çalıştık. Yine de gönlümüz kendisiyle karşılıklı söyleşip eksiklerimizi gidermeye çalışmaktan yana olduğu için başladık konuşmaya.

PERON: Sayın FIRAT, fotoğrafla nasıl tanıştınız? Yüksek okul döneminizde bu alanda çalışmalara başladığınızdan sonra yeteneğinizi geliştirici, pekiştirici önemli olaylar yaşadınız mı?

FIRAT: Lise çağlarımda fotoğraf çekilmeye meraklıydım. Bu merakım beni giderek fotoğraf çekme umuduna sürükledi. Borçlanarak, bildiğiniz doksan liralık makinemi aldım ve arkadaşlarımla fotoğrafçıları çekmeye başladım. Bu arada geçimimi de fotoğraftan sağlamaya başlamıştım. Resimle de uğraştığım için fotoğrafla resim arasında benzerlikler buluyor ve giderek çektiğim unsurlarda sanatsal dengeler kuruyordum.

Yeteneğimi geliştirici etkin olaylar yaşadığım gibi beni teşvik edici insanlarla da tanıştım. Örneğin bir Şinasi BARUTÇU. Kendisi, benim Gazi Eğitim Enstitüsü'nde grafik ve fotoğrafı hocamdı. Onun çektiği fotoğraflar beni etkilemişti.

Yedeksubaylığımı yaptığım Kars'ın görülmeye değer yerleri, doğal güzellikleri, tarihi değerleri

ve insanların otantik yaşantıları beni fotoğrafa daha da yaklaştırdı.

PERON: Fotoğraf çekerken neyi amaçlıyorsunuz?

FIRAT: Çıkış noktam güzele erişmek, güzeli yakalamaktır. Bu isteği romantizmimi ve duygusallığı da katarak, kısacası gönlümü katarak insanlarla heyecanımı paylaşmak en büyük amacım oluyor.

Eleştirmenler bende tablo-fotoğraf havasını sezerler. Önce estetik ararım, sezinlerim. Bu bir birikimdir, algılamadır. Zaman zaman bu algılamaya doğanın kendisi yardımcı olur, yani görünüm zaten fotoğraftır. Zaman zaman da fotoğraf olacak konuları kendim ararım, bulurum, yorumlarım, o anda objektifimle onu en can alıcı noktadan çerçeveleyim.

PERON: Sayın FIRAT, son serginizde Doğu Karadeniz'in tüm güzelliklerini sergilemişsiniz. Sanırım Karadeniz sizin için ayrı bir önem taşıyor.

FIRAT: Evet. Doğu Karadeniz, denizin mavisine Kaçkar Dağları'nın beyazı arasında kalan bir şerit içerisinde çok büyük güzellikler ve orijinal yaşantılar sergiler. "Doğu Karadeniz'in Güzellikleri" ise benim onbeş yıllık çalışmamın ürünüdür. Ama size şu kadarını söyleyeyim. Doğu Karadeniz benim için bitmiş değil.

PERON: Bundan sonra yapmayı

düşündüğünüz şeyler hakkında bize biraz bilgi verebilir misiniz?

FIRAT: Şimdiye kadar yaptıklarımı bir kenara bıraktım, yapacaklarımı düşünüyorum. Gelecekte büyük bir Türkiye sergisi açmayı, ülkemin tarihi, doğal ve kültürel değerlerini en iyi şekilde yansıtan fotoğraflarımı bir albüm halinde yayınlamayı düşünüyorum. Bir şey daha var yapmak istediğim. Bunu ilk kez PERON'a açıklıyorum. Fotoğraf sanatını teşvik etmek için her yıl Sıtkı FIRAT ödüllü geleneksel bir fotoğraf yarışması düzenlemeyi amaçlıyorum.

PERON: Gerçekten anlamlı bu düşünceniz için sizi yürekten kutlarız. Biz bu arada fotoğraf dışındaki uğraşlarınızdan, özel zevklerinizden de okuyucularımıza söz etmek isteriz.

FIRAT: Hay hay. Fotoğraftan önce avcılığa başladım. Şimdi de fotoğraf çekmediğim zamanlarda ava çıkarım. Birisi yok etme sanatı, birisi var etme sanatı. Ama bana var etmeyi o yok etme sanatı öğretti. Çünkü avcılık için gezip gördüğüm güzellikleri daha sonra fotoğrafla var etmeye, yaşatmaya çalıştım.

Bunun dışında, yemek yapmak özel zevklerim arasındadır. Özellikle av güvecim arkadaşlarım arasında çok beğenilir.

Bir zamanlar bağlama çalmaya uğraştım. Her tür güzel müzikten hoşlanırım ama gönlüm halk müziğinde. En sevdiğim türkü ise "Huma Kuşu Yükseklerden Seslenir."

PERON: İzin verirseniz alışılmış sorumuzu size de soralım: Sizce mutluluk nedir?

FIRAT: Mutluluk bir kuştur. O da uçmasını bilene...

PERON: Fotoğrafa ilgi duyan ve başarılı olmak isteyen arkadaşlarımıza neler söylemek istersiniz?

FIRAT: Bu mesleği seçen arkadaşlarımızda öncelikle plastik sanatlara yatkınlık olmalıdır. En azından estetik bir görüşe sahip olması, estetik görüşle bakmasını ve görmesini bilme yeteneği olmalıdır. Çünkü bakmak başka şeydir, görmek başka şeydir. Yani makineyi ele almakla fotoğraf sanatçısı olun-

maz. Bu boya karmayı bilmeden resim yapmaya benzer.

Nasıl ki müzikte "Müzik kulağı" diye bir faktör vardır, fotoğraf sanatında da "fotoğraf gözü" faktörü vardır. Buna kişinin duyguları, düşünceleri ve yaşantıları katıldığı zaman bu faktör güçlenir. Ayrıca fotoğrafçılık konusunda belli bir bilgi birikimi olmalıdır ki bence bizdeki en büyük eksiklik budur.

İstenilen yetenekleri kendisinde bulabilen kişi bol bol fotoğraf çekip kendisini aşmalı ve yerli-yabancı usta fotoğraf sanatçılarının eserlerini izlemeli, araştırmalı ve güçlüklerden yılmamalıdır.

Ben bu gibi güçlüklerle çok klandım. Örneğin, bir bankanın takviminde ilk kez renkli fotoğrafım yayınlanacaktı. Hiç unutmam, Banka Müdürü Necmi SALİHOĞLU'na o bir tek kareyi beğendirebilmek için üç kez Kayseri'ye gittim,

çektim ve sonunda beğendirdim.

PERON: Bize bugüne kadarki sanat yaşamınızda kazandığınız ödüllerini sayabilir misiniz?

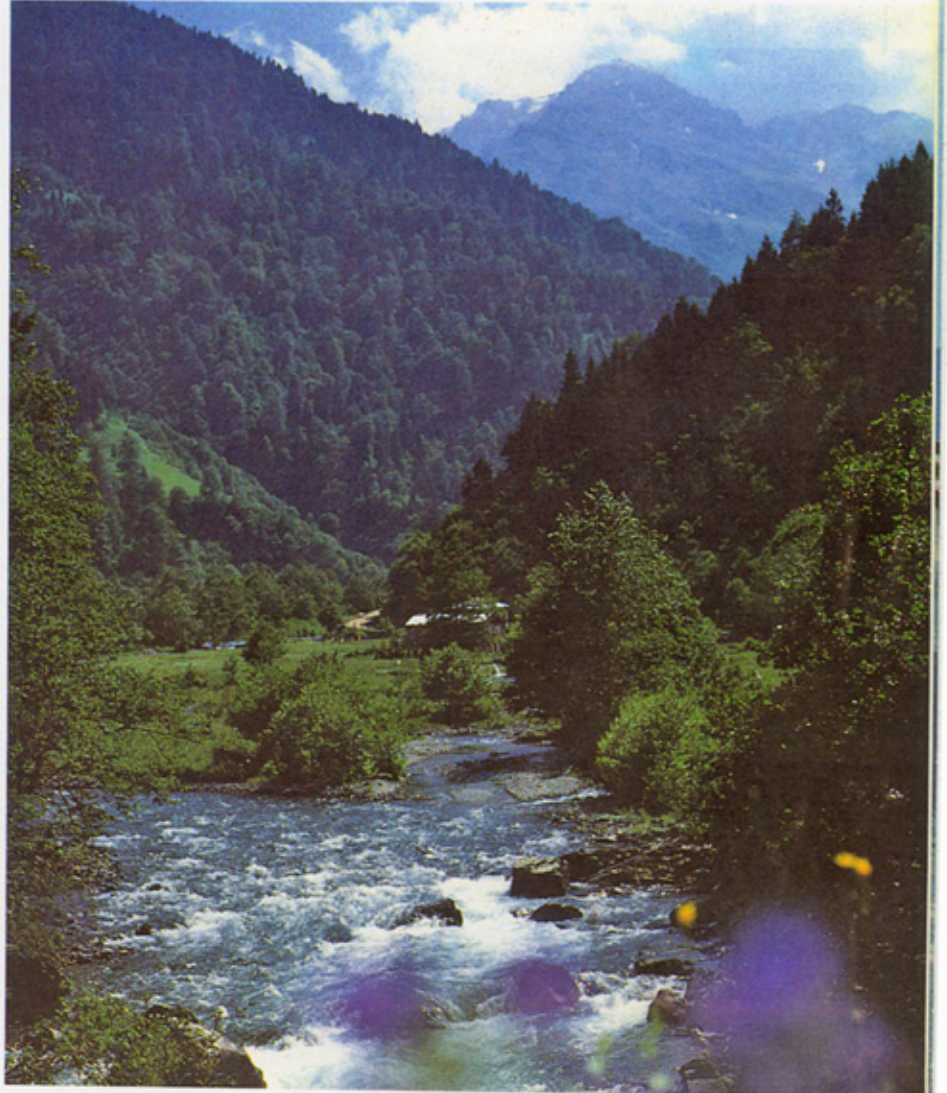
FIRAT: Elbette ki sayısız ödülüm var. Ama bunları bir bir sıralamaya gerek görmüyorum. Uzun yıllardan beri yarışmalara katılmıyorum. Ama yarışmalarda jüri üyesi olarak görev alıyorum.

PERON: Ancak biz biliyoruz ki bu yıl TÛTAV'ın açtığı bir yarışmada "Kuşadası'nın Gece Görünümü" fotoğrafınızla birincilik ödülü aldınız.

FIRAT: Evet. En son aldığım ödül oydu.

PERON: Sayın FIRAT, deklanşöre basmakla iş bitmiyor. Fotoğrafın oluşabilmesi için bir takım laboratuvar işlemleri de gerekiyor. Uzun meslek yaşamınız boyunca bu konuyu nasıl çözümlediniz?

Doğu Karadeniz'den

FIRAT: Sayın YALÇIN, şimdi çok önemli bir konuya değindiniz. İyi bir fotoğraf elde etmek için çemkimle birlikte iyi bir laboratuvar işlemleri gerekir. Aksi halde bütün emekler boşa gider ve bu işin geri dönüşü de olmaz.

Başlangıçtan bu yana bütün siyah-beyaz agradizmanlarımı, tablalarını kendim yaptım. Kullandığım agrandizman makinesi bile kendi imalatımdı. Köyümde, çektiğim filmlerin sonucunu görmek için gaz lambası ışığında yaptığım tablaları hiç unutamam.

1960'lı yıllardan sonra Türkiye'ye renkli filmler de girmeye başladı. Bunların banyo ve baskı işleri sürekli sorun oluyordu. Yazboz sistemiyle epey uğraştım. Fakat bu iş belirli bir teknoloji gerektirdiğinden vazgeçtim ve filmlerimi bu işle uğraşan başkalarına vermeye başladım. Bu arada sağlıksız banyolar yüzünden pek çok kaybım oldu. Yıgınlarca emek dolu nice gezilerimde çektiğim filmlerim, nice emekle-

rim boşa gitti. Fakat işin üstesinden gelmeye kararlıyım. Yılmadım. Çalıştım, araştırdım. 1977'den sonra emeklilik ikramiyemle küçük bir laboratuvar ünitesi oluşturdum. Filmlerimin banyolarını ve baskılarını kendim yapmaya başladım.

Bu küçük laboratuvar ünitem zamanla gelişti ve bugün Türkiye'nin en büyük renkli fotoğraf laboratuvarlarından biri haline geldi.

PERON: Biraz da fotoğraf sanatı konusunda karşılaşılan temel güçlüklerden söz eder misiniz?

FIRAT: Güçlüklerimiz o kadar çok ki, hangisini anlatayım bilmiyorum. Zaten hepsini burada sıralamak doğru değil. Ama en önemlilerini de söylemeden geçemem. Örneğin, Boğaz Köprüsü'nün fotoğrafını çekmek istersiniz, görevliler bırakmazlar. Köylü kuşkuyla bakar yüzünüze, kendinizi zor tanıtırınız. Selimiye Camii'nin minaresine çıkmak için koca bir günüm izin istemekle geçti. Bir tepeden

Marmaris'in gece görünümünü çekmek isterken şüpheli kişi sıfatıyla karakola götürüldüm. Açıkcası kendimizi tanıtamıyoruz.

Bakın ne güzel bir yazı başlığı altında bizleri tanıtmaya çalışıyorsunuz. "Türkiye'yi Tanıtanlar" diyorsunuz. Gerçekten de bizler Türkiye'nin tanıtımı için Anadolu'yu karış karış gezen sevdalı gönüllüleriz. Dilediğimiz yere serbestçe girip çıkabilmemiz için Kültür ve Turizm Bakanlığı bizlere birer kimlik vermesi, o kimlikle her kapıyı açabilmeliyiz.

Bir de devlet bizi her konuda daha çok desteklemeli, daha iyi bedelle daha çok fotoğraf almalı ve telif haklarımızı gözetmelidir. Çünkü gelişmiş batılı ülkelerdeki fotoğraf kullanım sahası bizde henüz bulunmuyor. Bu bakımdan devlet bizi teşvik etmelidir.

PERON: Bir de kısa adı "GESAM" olan Türkiye Güzel Sanat Eseri Sahipleri Meslek Birliği var. Biz sizin, bu kuruluşun yönetim kurulu üyesi ve başkan yardımcısı olduğunuzu biliyoruz. Bu konudaki çalışmalarınız ve birliğin amaçları hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?

FIRAT: GESAM, ülkemizde büyük boşluğu duyulan bir konu için, sanatçının telif haklarını korumak ve istismarını önlemek için kurulmuş bir birliktir. Batıda benzerleri vardır ama bizde bu konu için geç kalınmıştır. Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu yürürlüğe girdikten sonra ilk müteşebbislerden biri olarak kurucular arasına girdim. Kuruluşumuz 1986 Aralık ayında Bakanlar Kurulu kararıyla onaylandı ve çalışmalarımıza başladık. Üye kayıtlarımız devam ediyor.

PERON: Sayın FIRAT, bize ayırdığınız süre için teşekkür ediyoruz. Biz sizi okurlarımıza bu satırlarımızla yeteri kadar tanıtabileceğimizi sanmıyoruz. Çünkü şimdi daha yakından tanıma şansı bulduğumuz Bekir Sıtkı FIRAT'ın bu sayfalara sığmayacağına inanıyor, PERON okurları adına başarılarınızın devamını diliyoruz.

FIRAT: Ben de size teşekkür ediyorum ve PERON okurları arasında nice fotoğraf ustaları görmek istiyorum. Sevğiler, saygılar...

Cilo Dağları'ndan Bir Görünüş - HAKKARI

